

Sprawa T-367/03

Yedaş Tarım ve Otomotiv Sanayi ve Ticaret AŞ przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich

Skarga o odszkodowanie — Umowy międzynarodowe — Układ stowarzyszeniowy EWG–Turcja — Unia celna między Wspólnotą Europejską a Turcją — Kompensacyjna pomoc finansowa

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 30 marca 2006 r. II - 876

Streszczenie wyroku

1. *Umowy międzynarodowe — Umowy zawarte przez Wspólnotę — Bezpośrednia skuteczność (układ stowarzyszeniowy EWG–Turcja, art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 1 i art. 6)*
2. *Odpowiedzialność pozaumowna — Przesłanki — Bezprawność (art. 226 WE i 288 akapit drugi WE)*

3. *Odpowiedzialność pozaumowna — Przesłanki — Bezprawność — Szkoda — Związek przyczynowy — Niespełnienie jednej z przesłanek (art. 288 akapit drugi WE)*

1. Postanowienie umowy zawartej przez Wspólnotę z państwem trzecim może zostać uznane za mające bezpośrednie zastosowanie, jeżeli przy uwzględnieniu jego brzmienia oraz przedmiotu i charakteru umowy, postanowienie to zawiera jasne i precyzyjne zobowiązanie, którego wykonanie lub skutki nie są uzależnione od przyjęcia jakiegokolwiek aktu prawnego.

układu, który jest postanowieniem instytucjonalnym, ustanawiającym Radę Stowarzyszenia.

(por. pkt 39, 42–44)

Nie jest tak w przypadku art. 2 ust. 1 układu powołującego do życia stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, który opisuje, przy użyciu ogólnych pojęć, przedmiot tego układu. W istocie postanowienie to ma charakter programowy. Nie jest ono wystarczająco precyzyjne i bezwarunkowe, a jego wykonanie oraz skutki są w sposób konieczny uzależnione od przyjęcia dalszych aktów prawa, co wyklucza możliwość bezpośredniego regulowania sytuacji prawnej podmiotu gospodarczego. To samo dotyczy art. 3 ust. 1 tego układu; jego akapit pierwszy wskazuje, w ogólnych pojęciach, cel etapu przygotowawczego tego stowarzyszenia; jego drugi akapit odsyła w celu zdefiniowania warunków tego etapu do załączonych protokołów. Podobnie jest również w przypadku art. 6 wskazanego

2. Jeśli chodzi o odpowiedzialność pozaumowną Wspólnoty, Wspólnocie nie można przypisać winy za brak udzielenia Turcji wystarczającej pomocy finansowej, skoro brak ten wynikał ze sprzeciwu jednego państwa członkowskiego. Przyjmując nawet, że taki sprzeciw mógłby zostać oceniony jako uchybienie zobowiązaniom traktatowym państwa członkowskiego, Komisja nie jest zobowiązana do wszczęcia postępowania w przedmiocie uchybienia na mocy art. 226 WE. Dlatego też brak wszczęcia przez Komisję takiego postępowania nie stanowi w żadnym razie zachowania bezprawnego, wobec czego zachowanie takie nie może stanowić podstawy stwierdzenia odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty.

(por. pkt 50, 51)

3. Odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty w rozumieniu art. 288 akapit drugi WE uzależniona jest od spełnienia wszystkich przesłanek, tj. bezprawności zachowania zarzucanego instytucjom, rzeczywistej szkody oraz istnienia związku przyczynowego pomiędzy tym zachowaniem a podnoszoną szkodą.

Ponieważ jedna z przesłanek nie jest spełniona, skargę należy w całości oddalić bez badania pozostałych przesłanek tej odpowiedzialności.

(por. pkt 34, 62)